

Arrest

nr. 118 473 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 1 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 2 april 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2011 werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens aan. Zij stellen dat zij niet naar het land van herkomst terug kunnen omdat de band met hun kinderen te hecht is; betrokkenen hun zoon zou in België wonen. Omtrent dit element dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verzocht worden het grondgebied te verlaten. Dit element kan dus niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat het moeten verlaten van het Belgisch grondgebied een onoverkomelijk nadeel zou betekenen gezien hun integratie in België en het feit dat ze geen enkele binding met het land van herkomst zouden onderhouden. Hierover dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet verzocht worden het grondgebied te verlaten.

De elementen van integratie, met name dat betrokkenen aangenome, gedreven en geliefde personen zouden zijn en dat zij een goede verstandhouding zouden hebben met hun burens, behoren tot de grondigheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat zij ziek zouden zijn); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Betrokkenen hebben reeds een aanvraag 9ter lopen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door verzoekende partijen vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Verwerende partij heeft ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekers zijn in het bezit van een bijlage 35 en dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Zij zijn sowieso gerechtigd de aanvraag in te dienen tijdens legaal verblijf in het Rijk.”

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In casu heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoekende partijen wijzen evenwel op de bijlagen 35 waarvan zij in het bezit zijn en stellen vrijgesteld te zijn van het aantonen van buitengewone omstandigheden nu zij gerechtigd zijn tijdens een legaal verblijf de aanvraag in België in te dienen. De door verzoekende partijen gevoegde bijlagen 35 zijn uitgereikt op 5 december 2011, en minstens verlengd tot en met 4 mei 2012, en dit naar aanleiding van de door hen bij de Raad ingestelde beroepen tot nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hen het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ascendent van een Belgische onderdaan werd geweigerd.

Op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – waarvan verzoekende partijen de schending inroepen – blijkt evenwel niet dat aanvragers die in het bezit zijn van een bijzonder verblijfsdocument overeenkomstig de bijlage 35 zijn vrijgesteld van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Deze stellingname van verzoekende partijen vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel.

Artikel 25/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) voorziet in bepaalde gevallen waarin een vreemdeling alsnog de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft. Hiertoe dient de vreemdeling evenwel te zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden. *In casu* beschikken verzoekende partijen over een bijlage 35 die, overeenkomstig artikel 111 van het Vreemdelingenbesluit, drie maanden geldig

is vanaf de datum van afgifte en daarna van maand tot maand wordt verlengd tot over het hangende beroep is beslist. Er kan evenwel niet worden vastgesteld dat verzoekende partijen aldus zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden "overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet".

Verzoekende partijen blijven in gebreke de concrete grond te duiden op basis waarvan zij gelet op dit bijzonder verblijfsdocument waren vrijgesteld van de vereiste in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van het aantonen van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partijen gaan verder niet in op de concrete motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing aan de hand waarvan de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard. Zij tonen het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering dan ook niet aan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel als volgt toe:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekers vormt een inmenging in hun privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van hun zoon en onevenredige schade zou toebrengen aan hun gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossible, zou geoordeeld worden dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden

aan hun zoon. Ook hij is gerechtigd op normale wijze zijn gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Verzoekers hebben geen kans op een gezinsleven in Marokko.

Zij hebben 2 kinderen, 1 Belgische zoon in België en 1 dochter die in Nederland woont.”

4.2.2. Daargelaten de vraag of enig privé- en/of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen, dringt in ieder geval de vaststelling zich op dat verzoekende partijen in geen geval aantonen dat verwerende partij een op haar uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting heeft miskend of dat de bestreden beslissing een niet-gerechvaardigde inmenging uitmaakt in dit eventuele privé- of gezinsleven.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan verzoekende partijen wordt ontnomen. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden doen gelden die hen zouden vrijstellen van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit hun land van herkomst, in te dienen. De bestreden beslissing houdt aldus geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Verzoekende partijen tonen bovendien op geen enkele wijze aan dat het ingeroepen privé- of gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige redenen zijn die hen verhinderen een privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders op te bouwen of verder te zetten (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). Verzoekende partijen betogen op zeer algemene wijze dat een gezinsleven in Marokko niet mogelijk zou zijn, doch door louter te wijzen op het gegeven dat hun zoon in België en hun dochter in Nederland woont tonen zij dit nog niet aan. Zij brengen geen enkel concreet element aan dat het gewenste gezinsleven in Marokko of elders niet mogelijk is. Zij geven bovendien zelf ook aan een dochter te hebben die in Nederland woont, waarbij evenmin blijkt dat zij aldaar het gewenste privé- of gezinsleven niet kunnen leiden. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Verzoekende partijen maken verder geenszins aannemelijk dat de bedoeling van verwerende partij hierin ligt hen “*de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren*”. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers op gemotiveerde wijze aangegeven waarom de door verzoekende partijen ingeroepen buitengewone omstandigheden niet worden weerhouden als omstandigheden die hen verhinderen hun aanvraag om machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Zoals uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt, betwisten zij deze motivering niet. Er blijkt dan ook geenszins, en verzoekende partijen gaan hier verder ook niet concreet op in, dat het doel van verwerende partij erin zou bestaan om verzoekende partijen eender welk verblijfsrecht te weigeren.

Verzoekende partijen betrekken de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad van State daarnaast op geen enkele wijze op hun concrete zaak, zodat niet blijkt dat zij zich hier dienstig op kunnen beroepen.

Waar verzoekende partijen ten slotte nog lijken te betogen dat de bestreden beslissing het recht op gezinsleven van hun zoon schendt, merkt de Raad op dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen in hoofde van een persoon die niet mede het beroep heeft ingesteld en die ook niet het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS